

Arrest

nr. 133 420 van 19 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent, minstens de jure over de Chinese nationaliteit beschikt, en in Lhopa Township (China) bent geboren. U weet niet wanneer u precies geboren bent, maar de Chinese autoriteiten gaven 18 december 1979 op als uw geboortedatum. Tot uw 14de woonde u bij uw ouders in Lhopa, vervolgens verbleef u een tweetal jaar bij een lokale lama, Tenpa Gyaltsern, in Ganzi. U verdiepte er zich in de boeddhistische studies. Uw grootvader wou dat u monnik werd en besloot om u naar een klooster in India te sturen.

Midden 1996 verliet u het dorp en reisde u naar Lhasa. Een maand later reisde u naar de Chinees-Nepalese grens in Dhrum. U stak te voet de grens over en reisde naar de Nelen Khang (reception centre) van Kathmandu. U nam er het besluit om niet in het klooster te treden maar naar een Tibetaanse

school te gaan. U deed zich daarom jonger voor dan u werkelijk bent en liet zich registreren onder een andere geboortedatum, namelijk 17 mei 1984. U bleef ongeveer 15-16 dagen in Kathmandu en reisde dan naar India. In Salugara, op de grens tussen Nepal en India, woonde u een lezing van de Dalai Lama bij. Daarna werd u naar de Nelen Khang in Delhi gebracht. De volgende dag vertrok u naar de Nelen Khang van Dharamsala. U bleef ongeveer een week in Dharamsala en werd daarna gedurende drie maanden ondergebracht in een school in Suja. Vervolgens verhuisde u naar de TCV-school (Tibetan Children's Village) in Gopalpur. U bleef er tot het afronden van uw middelbare studies in 2006. Daarna ging u naar het College for Tibetan Studies, Sarah. In 2007 begon u een carrière als zanger. In 2009 verliet u het college en ging u in Manyakakila, Delhi, wonen.

Eind 2009 belde u met uw ouders. U zei dat u van plan was om terug te keren naar Tibet. Uw ouders raadden dat af omdat de Chinese autoriteiten hadden verkondigd dat Tibetaanse artiesten in het buitenland een probleem voor de openbare orde waren. In 2011 gaf u een reeks optredens in het kader van een (Tibetaanse) sensibiliseringscampagne omtrent HIV en aids. Tijdens één van de optredens in Mundgod werd u in uw kleedkamer aangesproken door twee Tibetaanse mannen waarvan u vermoedt dat ze Tibetaanse spionnen waren. Ze zeiden dat u niet langer politieke songs mocht zingen. Op het Freedom Concert van 2012, naar aanleiding van de Kalachakra initiatie van de Dalai Lama, kwamen Chinese spionnen tussenbeide toen u samen met enkele andere zangers patriottische liederen ten berde wilde brengen. Ze zeiden dat u geen politieke songs mocht zingen en ze uitten dreigementen ten aanzien van uw familie in Tibet. Hetzelfde jaar trad u op tijdens een festival van de lokale overheid van Arunachal Pradesh. Het toeristische departement van de deelstaat verbood u om politieke songs te zingen. Ook uw familieleden in Tibet werden tweemaal aangesproken door mensen die u een separatist noemden en verklaarden dat 'hun hand tot in India reikte'. In januari 2013 verbleef u in Nepal om er kele songs op te nemen. Op een avond werd er aangeklopt bij uw kamer in het guest house. U zag twee personen die aanstalten maakten om de kamer binnen te komen. U sloot de kamer, kleedde u aan, en bereidde u voor op een gevecht. Er gebeurde echter niets. Nadien besloot u om in de opnamestudio te overnachten. Na uw terugkeer in India had u het gevoel dat u gesurveilleerd werd. U besloot India te verlaten en naar België te komen.

U vond een smokkelaar en op 26 of 27 juli 2013 vloog u met zijn hulp van Delhi naar Parijs. U reisde met uw eigen Yellow Book (IC) en een Schengennisum. Omdat u zanger was diende u niet de volle prijs van de reis te betalen. Rond 28 juli 2013 kwam u in Parijs aan. Vanuit Parijs nam u de Thalys richting België. Op 2 augustus 2013 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Registration Certificate (RC), Green Book, kopie hukou, attest Nelen Khang Dharamsala dd. 17/07/2013, schoolattesten, diverse appreciatieaanbevelingsbrieven, 3 cd's en 1 DVD met eigen werk, diverse persknipsels, foto's in Tibet, foto's van school in India, foto's met betrekking tot tournees en optredens, print-out zoekresultaten "Lobsang Delek" op soku.com, print-out biografie op Chinese zoekmachine, print-out WeChat, 3 Chinese enveloppes.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, met name een kopie van een hukou, een attest van de Nelen Khang van Dharamsala, een Green Book, en een Registration Certificate (RC), kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Lobsang Delek Kagyabtsang (alias Lobsang Delek), geboren op 18 december 1979 en geboren te Lhopa Township, Tibet - China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten én uw verklaringen aangaande uw herkomst en uw levensloop (zie CGVS, p. 4, 5, 6-7, 7-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1996 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u als Tibetaans popzanger met een politiek getint

repertoire een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vertrek uit de Volksrepubliek China heeft u van eind 1996 tot 26 of 27 juli 2013 in India gewoond. U verbleef een week in het 'reception centre' van Dharamsala en woonde nadien drie maanden in een school in Suja. Nadien verbleef u tot 2006 in de TCV-school in Gopalpur. Tussen 2006 en 2009 woonde u in het 'College for Tibetan Studies' in Sarah. In 2009 verliet u het college en verhuisde u naar een huurhuis in Manyakakila in Delhi. U woonde er tot uw vertrek uit India. Doorheen de jaren trad u op verschillende plaatsen in India op (zie CGVS, p. 8-10). Verder verbleef u in Nepal om er songs op te nemen (zie CGVS, p. 15). Sinds 2007 bouwt u aan uw carrière als zanger. U heeft zowel als vrijwilliger als tegen betaling opgetreden.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 3, 10) en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India kan bovendien niet worden geconcludeerd dat u in India dient te vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U beweert namelijk dat uw leven in India 'over het algemeen meer dan oké' zou zijn gebleven indien u in India was gebleven (zie CGVS, p. 12). Een 'politiek probleem' vormde echter de aanleiding voor uw vertrek (zie CGVS, p. 12). Het Commissariaat-generaal hecht echter geen geloof aan het politiek probleem dat tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou hebben geleid. Uit uw verklaringen blijkt dat dit politiek probleem ontstond als gevolg van uw politieke uittalingen als zanger (zie CGVS, p. 12-16). Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat u bij het invullen van de Vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verwijzing heeft gemaakt naar eventuele 'politieke problemen' in India. Evenmin maakte u in de Vragenlijst gewag van de incidenten die u tijdens het gehoor aanhaalt ter staving van uw vrees voor vervolging in India (zie Vragenlijst, vraag 3.3-3.5). U beweert weliswaar dat u niet de tijd kreeg om bij het invullen van de Vragenlijst uw vrees uit de doeken te doen (zie CGVS, p. 13), maar dat komt zeer bedenkelijk over. Wat er ook van zij, tijdens het gehoor beweert u dat de Chinese autoriteiten de Tibetaanse artiesten in het buitenland als een gevaar voor de openbare orde beschouwen. U haalt echter geen enkel geloofwaardig argument aan waaruit blijkt dat dit ook repercussies had op uw verblijf in India (zie CGVS, p. 13). U verklaart dat twee Chinese mannen u in 2011 vroegen om niet langer politieke songs te zingen en dat enkele Chinese spionnen dezelfde eis herhaalden tijdens het Freedom Concert in 2012 (zie CGVS, p. 13, 14). Zonder zich uit te spreken over de geloofwaardigheid van de feiten (waarvan u trouwens geen enkel begin van bewijs voorlegt), gaat het om twee losstaande incidenten waaraan nadien geen enkel gevolg werd gegeven. Nochtans gehoorzaamde u hen niet en bleef u verder optreden (zie CGVS, p. 15). Dat er geen represailles volgden, doet uiteraard vragen rijzen bij de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten. Niet in het minst omdat u na de dreigementen weinig of geen voorzorgsmaatregelen trof om u tegen deze personen te beschermen (zie CGVS, p. 15). Naar eigen zeggen was u tijdens het reizen enkel wat voorzichtiger en zong u minder politieke songs (zie CGVS, p. 15). Dat u niet op de bescherming van de Indische overheid kon rekenen is bovendien weinig meer dan een blote bewering. U heeft namelijk op geen enkel moment beroep op hen gedaan (zie CGVS, p. 15). Verder legt u geen enkel begin van bewijs voor om uw verklaringen over de dreigementen en de verstoorde concerten te ondersteunen (zie CGVS, p. 14). U beweert vervolgens dat mensen uit uw geboortedorp u en uw familie bedreigden en zeiden dat 'hun hand tot in India reikte' (zie CGVS, p. 15), maar ook hier geldt dat u geen enkele concrete indicatie heeft dat men effectief gevolg aan het dreigement zou en kon geven. Daarnaast verklaart u dat de lokale overheid van Arunachal Pradesh, die u trouwens zelf uitnodigden, u verbood om politieke uittalingen te doen tijdens een door hen

georganiseerd festival (zie CGVS, p. 15). Het spreekt voor zich dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd. Los van het voorgaande verwijst u naar de incidenten tijdens de opnames van uw songs in Nepal, omstreeks januari 2013 (zie CGVS, p. 15). De incidenten, die u opnieuw niet vermeldde bij het invullen van de Vragenlijst bij DVZ en waarvan u geen enkel begin van bewijs voorlegt, speelden zich echter in Nepal en dus niet in India af. U heeft echter geen concrete indicaties dat het voorval (als het zich al voordeed) repercussies had op uw situatie in India. U beweert weliswaar dat u zich nadien gesurveilleerd voelde, maar dat is opnieuw weinig meer dan een blote bewering die u niet ondersteunt met concrete feiten. Bovendien bleef u nadien zonder probleem tot eind juli 2013 in India wonen, wat er niet wijst dat u er moest vrezen voor vervolging. Opnieuw zocht u op geen enkel moment bescherming bij de Indische overheid (zie CGVS, p. 15-16). Er zijn met andere woorden geen redenen om te veronderstellen dat u in India moet vrezen voor vervolging. Evenmin zijn er concrete indicaties waaruit blijkt dat u in India momenteel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. U haalt namelijk geen elementen aan die in die richting wijzen.

Verder blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen (zie CGVS, p. 11). Naast het feit dat het officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refolement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent of was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 3, 11).

U verklaart dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 11-12). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p. 11, 12). Het IC is namelijk een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Bovendien legt u zeer bedenkelijke verklaringen af over de manier waarop en de redenen waarom u uw IC diende af te geven. Naar eigen zeggen vroeg de smokkelaar uw IC omdat het volgens hem 'geen nut meer had en het u in de problemen kon brengen' (zie CGVS, p. 11). U vroeg zich af waarom hij het nodig had, stelde hem die vraag, maar kreeg geen antwoord (zie CGVS, p. 11). U beweert dan ook herhaaldelijk dat u niet weet welk probleem het IC kon veroorzaken waardoor het beter was om het af te geven (zie CGVS, p. 11). Wanneer men er u mee confronteert dat het vreemd is dat de smokkelaar wel uw IC maar niet uw RC afnam, beweert u plots dat u vermoedt dat het (Schengen-)visum in het IC een probleem kon vormen (zie CGVS, p. 12, 17). Gevraagd waarom u dat denkt, beweert u vervolgens dat u het niet weet maar dat de smokkelaar het u zo vertelde (zie CGVS, p. 12). Dat staat uiteraard haaks op wat u eerder zei, namelijk dat de smokkelaar geen redenen gaf om het IC in te houden. Verder is het Commissariaat-generaal er niet van overtuigd dat u de specificaties van het visum in het IC niet of nauwelijks kent. U beweert aanvankelijk dat u niet weet welk visum u gebruikte om naar Europa te reizen (zie CGVS, p. 17). U wist ook niet welk land het visum had uitgevaardigd (zie CGVS, p. 17). Nadien past u uw verklaringen aan en luidt het dat het om een 'goed soort visum' ging (zie CGVS, p. 17), waarna u zich plots ook herinnert dat het om een Schengen-visum ('Sche-sche-schengen?')

ging (zie CGVS, p. 17). Het visum was een maand geldig in de periode juli-augustus (zie CGVS, p. 17), maar u zou niet weten welk reisdoel op het visum werd vermeld (zie CGVS, p. 17). Dergelijke aanpassingen komen zeer bedenkelijk over en laten vermoeden dat u doelbewust de ware toedracht omtrent uw reisweg en -documenten probeert te verhullen. Naar eigen zeggen moest u de smokkelaar trouwens niet de gebruikelijke prijs betalen, maar kreeg u als zanger korting (zie CGVS, p. 17). U kan echter niet zeggen waarom dat zo was (zie CGVS, p. 17). Uit het geheel van uw onvolledige verklaringen over reismodaliteiten, verklaringen die u trouwens herhaaldelijk lijkt aan te passen al naargelang het verloop van het gehoor, spreekt uiteraard weinig of geen overtuigingskracht.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Het Green Book, de kopie van de hukou, het attest van de Nelen Khang, de schoolattesten, de diverse appreciatieaanbevelingsbrieven, de cd's en DVD, de persknipsels, de diverse foto's, de print-outs van internet, en de enveloppes bevestigen enkel uw identiteit, levensloop en herkomst. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Verder spreken de documenten zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging of een eventueel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 44 stukken.

Verweerder voegt bij een aanvullende nota het rapport “China India Tibet – Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”, d.d. 9 september 2013.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielpcedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p. 3, 10 en 11-12). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch dit document na aankomst in Europa te hebben afgegeven aan een ‘smokkelaar’. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India en verwijst daartoe naar zijn verklaringen op het gehoor en naar twee stukken (29 en 30) die moeten aantonen dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van nieuwe documenten op het Indiase consulaat te Brussel louter theoretisch is. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een “geïndividualiseerd onderzoek”, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept ‘eerste land van asiel’. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis

naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. In zoverre verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij bij de commissaris-generaal heeft afgelegd (gehoorverslag p. 12), leidt de Raad uit die verklaringen slechts af dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om zich zelf naar het Indiase consulaat te begeven om een formele aanvraag tot het verkrijgen van een duplicaat van zijn IC in te dienen. Verzoeker meent dat de mogelijkheid om een duplicaat te verkrijgen slechts theoretisch is, hetgeen hij wenst te staven met documenten aangaande pogingen daartoe ondernomen door Tibetanen bij het Indiase consulaat te Brussel (stukken 29 en 30). Nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA.

Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Europa zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst verder naar zijn verklaringen bij de commissaris-generaal, waarin hij stelde moeilijkheden te hebben ondervonden bij het verlengen van zijn RC, waaronder het betalen van 100 roepi smeergeld (gehoorverslag p. 11). Verzoeker vestigt nog de aandacht op zijn verklaringen aangaande de valse gegevens die op zijn RC figureren (gehoorverslag p. 4 en 11).

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de

informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat in Dharamsalah, verzoekers woonplaats voor zijn vertrek naar Europa, *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Wat betreft verzoekers stelling dat hij 100 roepi diende te betalen voor de verlenging stelt de Raad vast dat dit gegeven niet verhinderde dat hij elk jaar vlot zijn RC kon verlengen, terwijl verzoeker evenmin de hulp bleek te hebben ingeroepen bij de CTA indien de gevraagde vergoeding onrechtmatig zou zijn. Assistentie bij de verlengingsprocedure wordt door de CTA nochtans gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstige problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboortedata op het RC, hetgeen verzoeker *in casu* aanhaalt, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15).

Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin

van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal dat hij India had verlaten omwille van een politiek probleem, namelijk intimidatie door Chinese agenten in India die verzoeker wilden laten afzien van het zingen van politieke liederen. Dit betreft de enige concrete aanleiding tot verzoekers vertrek, gezien verzoeker verklaarde dat zijn leven in India *“over het algemeen meer dan OK zou zijn gebleven indien hij in India was gebleven”* (gehoorverslag p. 12). De commissaris-generaal oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangehaalde feiten geen aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, gezien *i)* de beweerde politieke bedreigingen geen steun vinden in verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, *ii)* de beweerde bedreigingen niet ernstig genoeg zijn gezien het twee losstaande incidenten betreft waar geen gevolg aan werd gegeven, en dit ondanks het feit dat verzoeker gewoon zou zijn doorgegaan met het zingen van politieke liederen, *iii)* verzoeker niet de moeite had ondernomen om bescherming te zoeken bij de Indiase autoriteiten, *iv)* verzoekers gevoel zich ‘gesurveilleerd’ te voelen op louter vermoedens is gestoeld en tenslotte *v)* verzoeker na het ontvangen van bedreigingen van Chinese spionnen in 2011 en 2012 nog tot eind juli 2013 in India bleef wonen, hetgeen zowel de geloofwaardigheid als de ernst van die incidenten ernstig ondermijnt.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker nogmaals de verklaringen die hij voor de commissaris-generaal heeft afgelegd, doch onderneemt hij geen enkele poging om één van bovenvermelde motieven te ontkrachten met objectieve argumenten die steunen in het gehoorverslag. Uit die motieven, die onverkort overeind blijven, kan de Raad in redelijkheid besluiten dat de beweerde bedreigingen van verzoeker enerzijds niet gestaafd worden en anderzijds niet zwaarwichtig genoeg om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in aanmerking genomen te worden in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het hardhandige optreden van de Chinese autoriteiten tegen Tibetaanse popzangers en hun ouders en familieleden in Tibet, hetgeen verzoeker wenst te staven met stukken 38 tot 44, merkt de Raad op dat in deze slechts de vraag relevant is of verzoeker omwille van zijn politiek-artistieke activiteiten vervolging vreest in zijn eerste land van asiel, India. Uit de verklaringen die verzoeker aflegde blijkt niet dat dit het geval is. De stukken 38 tot 44 betreffen slechts vervolgingsdaden vanwege de Chinese overheid in Tibet zelf en verschaffen derhalve geen relevante informatie.

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als *“discriminerend”* omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), *quod non in casu*. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”*, dat zij er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de *“alomtegenwoordige discriminatie”* van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot

het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER